

במדינה

מי נכנס לשטח הבנייה ומי לא. אין כאן שום דבר מה לצלם. אני מקווה שכל מה שתכתוב לא יודפס. אסור לפרסם את זה. יותר רציני היה יעקב אגרס, מנהל חבל הדרום והנגב המייצג את הסוכנות ומשרד החקלאות באיזור. בסמכותו גם נושא הקמת יישובים חדשים. לדבריו, היחידות הנוכחיות, המוקמות במחיר חמישה מליון ל"י, הן שלב ראשון של היחידות, שבמלאה תכלול יחידות תצרוכת המים של היישוב החדש תגיע לחמישה וחצי מליון קוב לשנה. המים יגיעו למקום בצינור ענק של 20 צול ש"י יונח בהמשך הצינור הנוכחי, המסתיים כי יום בכרם שלום.

הרצועה — איננה ישראל. כמות ענקית זו של מים שתופנה לפיתחת-רפיח, לא תאפשר כל פיתוח חקלאי נוסף של יישובי הנגב הצפוני. לשאלתי מה בקשר לתוספת מים לרצועת עזה — שמקורותיה

שטחים

כן שלום, לא שלום —

בינתיים מתיישבים בסיני

מוטג חדש נשמע לאחרונה בארץ: פיתחת-רפיח. אורי אבנרי עמד על השער. ריה המקופלת בשם תמים זה בנאומו בי כנסת בשבוע שעבר (ראה דו"ח לבוחר, אשלויות במקום חלב לילדים). יגאל אלון דיבר עליו בנאומו הגדול, כאשר דיבר על ההיאחזויות בשטחים, המהוות ערובה לי ביטחוננו. את העובדות המסתתרות מאחורי המוטג המופשט מתאר כתב העולם הזה שסייר השבוע בשטח:

ליד אשל עתיק יומין, בלב המדבר ה- שומם, עומדים מספר בתים קטנים. זה כל מה שהעין רואה.

הכפר המוקם בפיתחת-רפיח זה קטן —

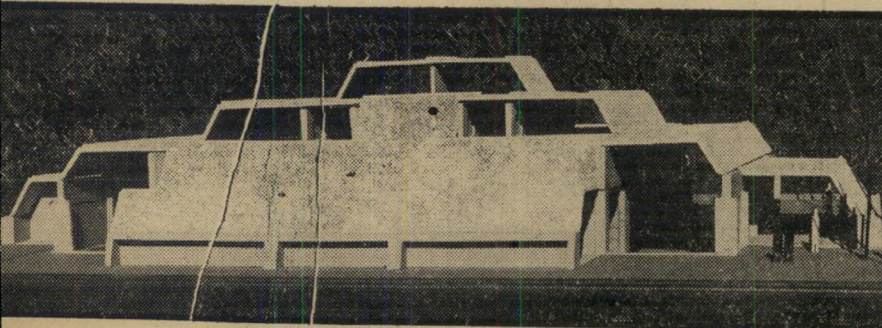

אולם כאותו קרחון שחלקו הגדול, וה- מסוכן, הוא דווקא הבלתי נראה, כך גם כאן. שכן בתים אלה מהווים את תחילת הקמתה של נקודת-יישוב ישראלית חדשה — בתחום סיני. שם המקום — פיתחת-רפיח. מיקומו — דרומית ליישוב רפיח, מעבר לגבול הדרומי הבינלאומי של מדינת ישראל.

לפני מלחמת ששת-הימים ישב כאן הצבא המצרי בשורת ביצורים ומחנות-אימונים. לאחר המלחמה התלבשו פלחים מדרום הי רצועה על חלקים מהאיזור, החלו מגדלים חיטה וקקיון.

זאת — עד 1 באפריל 1969. בתאריך זה החליטה ממשלת-ישראל לשנות את שמה של המועצה האיזורית חבל מעון לחבל אשכול. לכבוד שינוי השם, סיפחה הי ממשלה לתוך חבל אשכול גם חלק מסיני, שקיבל את השם פיתחת-רפיח. תוכניות הי פיתוח של חבל אשכול כללו, בין היתר, שלוש תיישבויות כפריות על שטח של 18 אלף דונם בפיתחת-רפיח — שני כפרים חדשים והיאחזות נח"ל שנועדה להפוך ל- יישוב-קבע.

"אסור לפרסם." השלב הראשון, הי נוכחי, כולל הקמת יחידות משקיות. הפעולה כולה נשמרה בסוד. חברת אסט" רום, בעלת מפעל למיכנים טרומיים בי אשדוד, קיבלה את המשימה לידיה. מנהל העבודה במקום, שלמה גוטמן, מתנגד בי תקיפות לנוכחותי. כניציגה של חברה מסח' רית, הוא מתעב פירסום בצורה מעוררת פליאה: "אני הקובע פה", הוא קובע שם בפני. "זה לא מקום ציבורי כאן. אני קובע

המרכז המתוכנן: בית-העם, הצרכניה והמרפאה גדול יחיד

מיהו המומר

אומרים עלינו, היהודים המשיחיים, כי המרנו את דתנו וכי זנחנו את אמונת האבות. הייתי רוצה לענות פה להאשמה זו השבוע. לא אנו המומרים, אלא דוקא אותה יהדות שטוענת כי היא הנציגה הבלעדית של אמונת ישראל הטהורה.

בתנ"ך רואים אנו כי עם ישראל, לא תמיד עזב את עבודת האלוהים על-ידי מעשה ברור וחד-משמעי. לעיתים קרובות פשוט יצר לעצמו תדמית חדשה, אחרת, של האלוהים, ואתו עבד, כמעשה עגל הזהב. עליו הכריזו, "אלה אלוהיך, ישראל, אשר העלוך מארץ מצרים". לא רק במעמד הר סיני קרה הדבר הזה. כך היה לכל אורך ההיסטוריה של עמנו; האבות בנו מזבחות ואשרות ופסילים, וקראו להם בשם ה'.

עם הזמן נתעדנה עבודת האלילים הזאת והפכה מפותחת יותר, "מודרנית" יותר. לא תמיד נזדקקה לפסל של ממש, אלא שהסתפקה פשוט בסילוף דמותו ואישיותו של אלוהי ישראל. בספר ירמיהו אנו מוצאים עדות רבה לכך. העם למד לחשוב על ה' כעל "אלוהים מרחוק" — "ולא מקרוב". אלוהים שכל דרישותיו מתבטאות במילים "היכל ה', היכל ה', היכל ה' המה", בהמשך קיום הכהונה ובנאמנות מילולית — מן הפה ולחוץ — של העם. הם התעלמו מדרישותיו המוסריות והחברתיות ומקריאתו לעם ללמוד לאהוב אותו מן חלב, ועם כל חלב. יש להניח שראו בדרישות אחרונות אלו דברים טובים ויפים, אלא שלא תארו לעצמם כי ניתן לצפות מכל העם לחיות כך. אותן דרישות היו מיועדות ליחזירי סגולה, למעטים שחפצו לקחת על עצמם עולו-של-שמים. יתר העם יתרכז בכל אותם דברים חיצוניים ושאינם-מחייבים, ואלוהים, מצידו, יקבל את זאת ויסתפק בזאת, ואף ישמור על הארץ והעם מחורבן.

"שמעו-נא זאת, עם סכל: האותי לא תיראו, נאם ה'...? לעם הזה היה לב סורר ומורה... ולא אמרו בלבם, נירא-נא את ה' אלוהינו...". נמצאו בעמי רשעים!... ככלוב מלא עוף, כן בתיהם מלאים מירמה — על-כן גדלו ויעשירו... לא דנו דין יתום... ומשט אכזריות לא שפטו — העל אלה לא אפקוד, נאם ה', אם בגוי אשר כזה לא תתנקם נפשי?! שמה ושעוריה נהיתה בארץ, הנביא אים נבאו בלאק, והכהנים ירדו על ידיהם (כלומר, ימשלו על-פי מה שיקבלו לידיהם: שוחד, או "תשלום בעד טרחה"), ועמי אהבו כן" (ירמיהו ה', 20-31).

על-כן מכריו ה' במקום אחר, "לא עמי אתם, ואני לא אלוהיכם!" היהדות המסורתית של היום הולכת גם היא בדרך זו שבה כפר ה'. היא רואה בחיצוני ובמופגן את החיוני, בעוד שבין שורותיה עומדים אנשים שטהרם המוסרי מוטל בספק. איננו שומעים אותם קוראים לעם בלשון של "לא תחמוד", "לא תנאף", "לא תעיד ברעך עדות שקר", "כבד את אביך ואת אמך", "ואהבת לרעך כמוך". לא! אנו עדים למבצעי תפילין ומבצעים דומים שאין בהם כדי לחייב את הלב. לא אנו המומרים. הם ש"המירו את אלוהיהם בלא-יועיל" ו"בלא-אלוהים".

אך מן השלילה אל החיוב — לא די בכך שאתה, קורא יקר, תסכים עם דברים אלו הסכמה מילולית. מתוך כל אלו מסתברות חובות מסוימות החלות עליך. ואתה מה תעשה?

ת.ד. 2234, רמת-גן
מכתבים ייעונו.

ירובעל

במלאות שנה למעצרו בדמשק של פרופסור סמואלוב וסדאח מועלם, קרא את סיפור חטיפתם המלא

בהוצאת

וידנפלד וניקולסון ירושלים בע"מ

על שלושה פשעי דמשק

סיפורו של פרופסור סמואלוב משבי טוריה

מאת אורי אורן

סיפור החטיפה של מטוס ט.ח.א.י. לדמשק ומעצרו של הנוסעים הישראליים במשך 99 יום, הספר מתאר את קורותיהם וחיותיהם של הישראליים העצורים בכלא הסורי על רקע היחסים האנטיים שרקמו בינם לבין הסוהרים שהופקדו עליהם.

הספר שופך אור על הדרכים שנקטו מדינות העולם לשחרור האסורים, על אולת היד של כל הגורמים שטפלו בפרשה, למול שתי נשים שניהלו מלחמת חורמה לשחרור בעליהן.

המחיר: 8 ל"י
להשיג בכל חנויות הספרים בארץ

הפצה ראשית: מרגליות, רחוב מלצ'ט 38, תל-אביב